

duister. Ik voelde wel beweging rond me. Maar het was eerst toen er een storm op stak, dat ik wist, dat ik bij de vogels zat. De kooien werden heen en weer geslingerd. De touwen braken. De kooien sloegen tegen de wanden van het ruim stuk. De vogels schreeuwden en vlogen langs mijn hoofd. Hun vleugels sloegen me in het gezicht. Ze vlogen zich te pletter. En crepeerden. Ik zelf werd doodziek van het schommelen en braakte. Met moeite kon ik mij vastgrijpen aan een van de kooien, maar de bange vogels pikten in mijn handen. Ik vond geen houvast en gleed uit over mijn eigen braaksel en de dode vogels. Toen het luik open ging en het daglicht naar binnen viel merkte ik de schade. Tientallen krengen lagen op de grond. De pluimen dwarrelden nog in de lucht en drongen in mijn keel. Ik moest hoesten. Iemand boven riep: "Eten!"

Men reikte me een kom aan met een hete brei. Ik zou om het even wat geslikt hebben. Propte uit gulzigheid mijn mond vol. Dat had ik niet moeten doen. Even later lag ik ziek tussen de pluimen, de kadavers en het spuugsel op mijn dood te wachten. Hadden de matrozen toch hun slag thuis gehaald door me te vergiftigen? Weer werd het luik geopend en ik hoorde de kalme stem van Meyers: "Haal hem naar boven. We moeten zorgen dat hij er fatsoenlijk uitziet."

Ik kwam op het dek en er werden emmers water over me heen gegooid. Met een harde borstel, alsof ik een stuk hout was, werd ik afgeschrobt. De dode papegaaien werden in zee gegooid. Meyers keek ook naar mijn tanden en telde ze, net zoals Sala, maar toch minder brutaal. Ik kreeg een broek en een hemd en mocht nu in een kajuit op een matras liggen. Ik werd beter behandeld. Maar wat was het bitter koud. Mijn tanden klapperden. Ik rilde. Weldra begon mijn lichaam te schokken. Door een ruitje merkte ik glurende ogen en hoorde honend gelach. Dan verscheen Meyers weer met een deken.

"Hé, hou je recht, baasje. We zijn bijna ter bestemming." Hij gaf me een kom met zoete pap. Voor het eerst kon ik glimlachen. Meyers ook.

"Hier, neem die ouwe trui van me", zei hij. De motoren lagen stil. Het schip lag gemeerd.

"We zijn ter bestemming", zei kapitein Meyers. (Hij zingt) Men gaf mij warme kleren/ En dekens op mijn bed/ Eens de dag gekomen/ Dat men het anker wierp/ Men toonde mij de toren/ Van Onze Lieve Vrouw/ (Hij spreekt)

"Dit is mijn stad. Hier woon ik. Gedraag je goed. Ik wil niet over je te klagen hebben. Straks neem ik je met de vogels naar een plaats waar je kan blijven. Wees niet bang. Ze zullen je goed behandelen. Je zal er geen slaag krijgen."

(Pauze)

Wel, misschien gebruikte hij niet zoveel woorden. Misschien heeft hij helemaal niets gezegd. Ik weet het niet meer. Wat ik me nog wel herinner waren die witte vlokjes, die uit de lucht vielen. Ze smolten op je hand. En buiten op de kade was de grond bedekt met een groot wit deken van dezelfde stof, dat kraakte onder je stappen en onmiddellijk in een plas water veranderde. Ik werd nieuwsgierig bekeken. Groepen mannen en vrouwen dromden samen om mij te zien. Ik opende mijn mond om mijn tanden te laten keuren, maar ze dachten, dat ik wou bijten. Ze raakten me vlug aan om te zien of hun vinger niet zwart zou worden. Was het familie van Meyers? Zoveel? Was dit hun land? En

die hoge stenen muren, als het fort aan zee.. Waren dat hun woningen? De kooien met de nog levende vogels werden op een kar geladen, hun aantal was flink geslonken. Meer dan de helft was omgekomen.

"Naar de Zoo?", vroeg de baas van de kar.

"Waar anders?", hoorde ik Meyers lachen. Tot mij zei hij:

"Geef je ogen maar goed de kost, want zoveel pracht heb jij nog nooit gezien!"

Pracht? Waar was die? Ik zag niets. Heel duidelijk. Veel vage bewegingen onder de grijze vacht, die de hemel afsloot. Waar was de zon? Ik voelde me zoals die dag, dat ik vruchten had gegeten, die te lang in de hitte hadden gelegen. Alles staat dan op zijn kop. Je kan het één niet van het ander onderscheiden. Niets kan je nog wat schelen. Ik voelde me als een dwerg in een grote pot. Er was veel te zien, beweerde Meyers. Maar ik hoorde alleen maar dreigend geroep en getier uit de verte. Zoals op de markt. En klingelen en kleine ontploffingen. Zoals in een slechte droom. Ik verloor het bewustzijn. (Pauze)

Ik kwam tot mezelf door gekrab in mijn gezicht. Het waren baboons. Ze behandelden mij als buit,

die ze besprongen en nieuwsgierig onderzochten. Ze pulkten aan me om te zien of er geen stukken los kwamen. Het was een kleine kooi met wel vijf kwaadaardige baboons. Een vader, een moeder en drie kleine. Ze keken vol verwachting naar me. Toen de baas opnieuw op mij sprongen in mijn oog peukte liet ik een luide schreeuw. Haastig kwamen twee mannen toegelopen en verlost me uit de kooi. De jongere man zei tegen de oude:

"Omdat u er niet was en we niet wisten wat met hem te doen hebben we hem maar zolang bij de baboons gestopt, meneer Kets."

De man met de kaalkop zei:

"Heeft Meyers geen boodschap achtergelaten?"

"Nee, meneer Kets, hij heeft enkel de bestelling vogels gebracht. En deze hier was een toemaatje. Wat zullen we met hem doen?"

"Laat het maar aan mij over ..."

Misschien niet in zoveel woorden, want ik verstond de taal toen nog niet, maar het was toch de zin van wat ik mij herinner. Even later werd ik in een kuip gestopt en schoongemaakt. Nu kreeg ik een lang wit kleed. En de man die Kets heette onderzocht me. Hij keek ook weer in mijn mond. Naar mijn tanden. Ik moest diep in en uit ademen.

